Myslíme to upřímně

Dalibor Boubín

„Už jste začal psát knihu?“

Primátor zvedl hlavu: „Prosím?“

„Víte, co říkal strýček Reagan, ne?“

Zavrcení hlavou.

„Když se zostudíte, můžete o tom ještě napsat knihu,“ rozesmál se profesor. „V politice se tím pádem nedá neuspět.“ Zamyslel se. „Takže pro vás ideální zaměstnání, ne?“

Primátor jeho optimismus nesdílel.

„Tak už jsme tu zase všichni?“ zeptal se předsedající. „Myslíte, že byste si mohli sednout, ať to dorazíme a můžeme jít domů?“

Židle zaskřípaly po letitém linoleu.

„Jak jste to myslel?“ naklonil se primátor k profesorovi.

Šedovlasý muž před něj přisunul svůj tablet. Displej se rozzářil.

„Neschopnost, nebo jen politická sebevražda?“ hlásal titulek nejnovějšího příspěvku.

Primátora zalil studený pot.

„Je to jen jedno velké nedorozumění,“ zamumlal.

Předsedající vrhl nespokojený pohled jejich směrem.

„Musíme se nějak postavit k tomu útulku,“ prohlásil.

„Je to ústav, pane předsedající,“ ohradila se náměstkyně pro sociální otázky. „Ústav pro pomoc sociálně slabším spoluobčanům.“

„Říkejte si tomu třeba mateřská školka,“ ozval se hlučný baryton náměstka pro otázky bezpečnosti, „podle mě je to jen velká díra na prachy. Ty šmejdi si nic nezasloužej.“

„Počkejte, pane náměstku,“ vstoupil do přestřelky primátor. „Je naší neoddiskutovatelnou povinností vyjít vstříc potřebám i těch obyvatelů města, kteří, abych tak řekl, neměli v životě takové štěstí jako vy nebo já, že?“

„Hovno neměli," vyštěkl náměstek pro bezpečnost. „Válej si šunky za naše prachy."

„To je, myslím, trochu přehnané obvinění," nesouhlasil primátor. „Ti lidé jsou často oběťmi svých nelehkých životních osudů. Mnozí z nich se do nich dokonce ani nedostali vlastní vinou."

„To jako fakt?" ušklíbl se bezpečnostní náměstek. „Moji lidi jsou s nima v každodennim styku. Se s náma někdy projděte po ulicích toho svýho velkoměsta. Jsem zvědavej, jak budete mluvit pak."

„Já ale nemám na nějaké vycházky čas," prohlásil primátor. „To přeci musíte chápat."

Bezpečnostní a dopravní náměstek zrudl. Výhružně zafuněl. Náměstkyně pro sociální záležitosti se pokusila něco říct. Než se jí to ale podařilo, ozval se tichý profesorův hlas.

„Vy byste asi raději ty své veliké biče, viďte," mrkl na muže v uniformě.

Náměstek pro bezpečnost chvilku uvažoval, o co by mohlo jít.

„Nebojte se, pane kolego," chlácholil ho profesor. „Už Napoleon Bonaparte hlásal, že v politice není hloupost handicapem."

Atmosféra v místnosti znatelně zhoustla.

„Můžeme tedy přikročit k hlasování?" zkusil to opatrně předsedající.

„Co jste tim chtěl jako říct, profesore?" doputovala konečně otázka na rty šéfa bezpečnosti.

„No tak, nechte toho, pánové," zarazil další diskusi primátor. „Pane předsedající, spusťte to."

„Můžete někdo vzbudit pana náměstka pro místní rozvoj?" požádal předsedající, když mu počty zvednutých rukou nesouhlasily do celkových součtů.

„Samozřejmě že všechno děláme přesně podle zákonných norem a pravidel," vyhrkl náměstek místního rozvoje. „Jen ještě čekáme na doplnění několika drobných ukazatelů a výsledky posledních dvou tří průzkumů, zprávy expertů a celkovou strategickou zprávu z nadřízeného orgánu."

„Jistě, pane kolego," pokýval primátor hlavou.

„Co to zase kecá, ten magor?" otázal se náměstek pro bezpečnost.

„Tady nám zase někdo slavil, že?" zasmála se náměstkyně pro sociální otázky.

Konečně byly hlasy sečteny, zápis uzavřen, jednání ukončeno. Jednající se postupně vytráceli z místnosti.

„Tos musela profesorovi vyzvonit, že píšu knížku?" obrátil se primátor na náměstkyni pro sociální záležitosti.

„Já mu ale nic neříkala, ňufíku.“

„A neříkej mi ňufíku,“ okřikl ji primátor šeptem. „Alespoň ne mezi lidma.“

„Dobře, ňufíku,“ špitla. „Já už musím dneska běžet, ju? Víš přece, že manžel má narozeniny.“

Primátor jen kývl.

O chvíli později i on prošel kolem vrátnice, pokynul starému Moučkovi v odpověď na jeho obligátní servus a vnořil se do temných stínů zadního parkoviště magistrátu.

U jeho auta kdosi postával.

„Co takhle pár drobnejch?“ zahuhlala nahrbená postava.

K primátorovi dolétl závan alkoholových výparů. A ještě nějaké další pachy. Letitý pot patřil k těm příjemnějším z nich.

„Cože?“ trhl sebou. „Ne, promiňte, nic u sebe nemám.“

„Ale no tak, kámo,“ zkusil ho pobuda poklepat po rameni.

„No vážně,“ podařilo se primátorovi na poslední chvíli uhnout. „Já žádnou hotovost nemám.“

„Víš co, brácho?“ Smířlivý, konejšivý tón. „I dvacka jsou peníze.“

„Vždyť vám říkám…“

„Nebo raděj pajcku.“ Rozhodný výraz.

„Přece vám říkám,“ zavrtěl primátor hlavou, „že u sebe nic nemám!“

„Už si, kámo, slyšel,“ trochu výhružný výraz, „že kdo lže, ten krade?“

„Co? Jak si to…“

„Podívej,“ smířlivost vyvanula. „Ty seš klasickej pracháč. Na nás chuďasy se jen povyšuješ, že jo?“

„Já přece…“

„Ale já ti něco povim!“ Gradující intenzita. „Kdysi jsem byl jako ty.“

„O tom silně pochybuji,“ vylétlo primátorovi dřív, než si to uvědomil.

„Pochybuj si, vo čem chceš,“ ušklíbla se postava, „ale tak to je.“

„Dovolte, abych se zasmál,“ nedokázal se už primátor udržet. „Ha, ha!“

„Von tě ten smích přejde, brácho,“ zašklebil se zarostlý pobuda, „až ti povim celej svuj tklivej příběh.“

„Poslyšte," zkusil to primátor. Ale už nebylo cesty zpět. Něco se v něm zlomilo: „Věřím, že jste si prožil své, ale mám-li být zcela upřímný, mě vaše výmysly vůbec nezajímají!"

„A to je právě tvuj problém, kámo."

„Co je můj problém?" zarazil se primátor.

„Že lidi kolem sebe vodsuzuješ, aniž vo nich cokoli víš," vysvětlil chraplavý hlas.

„Aby ses z toho nepo…," vystřelil primátor, aniž si to stihl promyslet.

„Co?" skočil mu protivník do řeči. „Jen se vyslov. Dej průchod svýmu pravýmu já. Tak dělej! Pusť se do mě!"

„Jak chceš! Já vás, verbež línou, nesnáším! Flákáte se! Hovno děláte! Jste vřed na štítě společnosti!" Bože, jak mu to dělalo dobře.

„Přidej," povzbuzoval ho bezdomovec. V očích mu zaplál nový oheň. „Povídej! Nešetři mě!"

„Co kdyby ses umyl a šel radši něco dělat!" nešlo to zastavit. Nechtěl to zastavit. „Třeba alespoň zametat ulice. Poklidit ten bordel tady všude kolem. Cokoli. Ale to ty ne, co?! Plivám na tebe!"

Pokusil se svou výhrůžku splnit. Sliny se mu neškodně svezly po bradě, chvilku tam nerozhodně odpočívaly, až nakonec sklouzly na drahé sako. Hlasité oddechování. V očích blesky.

„Tak vidíte," narovnala se postava před ním. Najednou nepůsobila tak zanedbaně. Dokonce i ten zápach jako by se nějak naředil. „Už se cítíte lépe, pane inženýre?" Uklidňující tón.

„Co, cože?" Primátor pomalu přicházel k sobě. Ke svému veřejnému já. „To jste vy, pane doktore?" Údiv.

Bezdomovec odložil prošoupaný kabát.

„Říkal jsem vám," začal smířlivě, „že naše sezení ještě zdaleka nejsou u konce. Psychoterapie je běh na dlouhou trať. A vy se mi, pane primátore, poslední dobou tak trochu vyhýbáte."

Pak sáhl do ledvinky na břiše. Vytáhl malou papírovou kartičku.

„Takže příště zase u mě v ordinaci," natáhl ruku. „Termín máte tady. Nashledanou, pane inženýre."

Primátor sledoval vzdalující se záda. Když stín zmizel za rohem, odkopl kabát před sebou do silnice a nastoupil do auta. Už už se chystal rozjet, když ho něco napadlo. Zašátral v přihrádce u spolujezdce. Obsah poškrábané krabičky schlamstl palubní přehrávač.

„We are the champions, my friend," přidal se k Frediemu a konečně vyrazil do noci.

Sakra, fakt mu to před chvílí udělalo dobře.